

TEAÖRVÉNY

TEA ÉS VÉR

TEAÖRVÉNY

A TEMPEST OF TEA

HAFSAH FAIZAL

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Hafsah Faizal: *A Tempest of Tea*
First published in 2024 by Farrar Straus Giroux Books for Young Readers,
an imprint of Macmillan Children's Publishing Group, LLC

Fordította
Kéri Andrea

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Valentina Remenar

ISBN 978-615-640-725-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Hafsah Faizal 2024
Térkép © Virginia Allyn
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2025
Hungarian translation © Kéri Andrea 2025

ASMÁNAK,
mert a testvérem vagy,
és gyakran a józan eszem is.

Észak

Keleti kolóniák

ZOROHAI

ETTENIA

VELANCE

QIRLAN

HAMVAS-SÜVÖLT

Örvény

JEEVANT GAR

ARAWIYA

CEYLAN

MORUBIA

MORTUI VIVOS DOCENT

AZAGANCOS GÁRDA
FŐHADISZÁLLÁSA

KÖZÜGYEK HIVATALA

MATTEO HÁZA

ALAMIZSNA KÖZ

ÖRVÉNY

PISZKAVAS ALLE

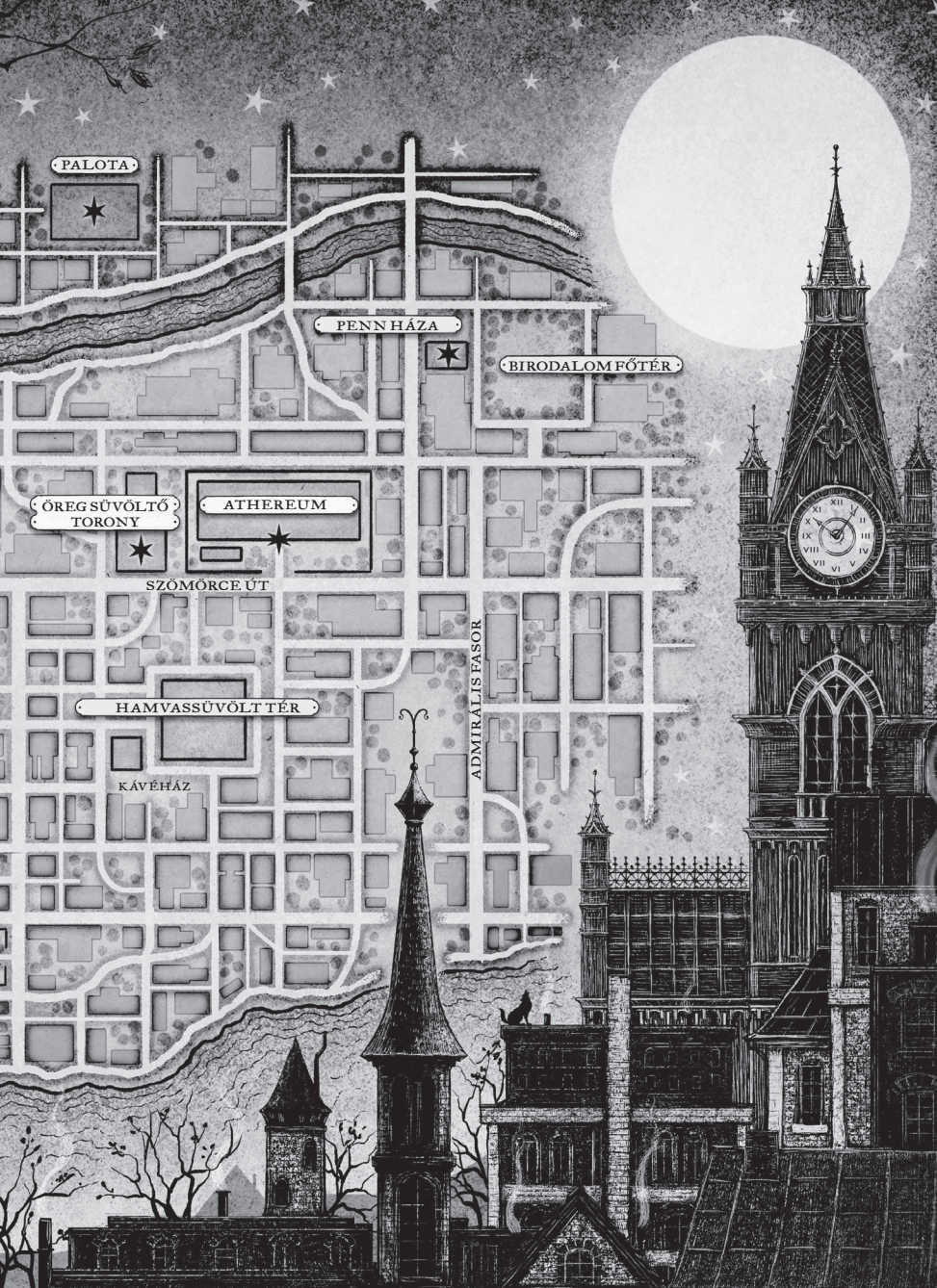
FLICK
RAKTÁRA

TEMETŐ

ÉDEN TEAHÁZ

ADOKKOK

ÖRVÉNY

PALOTA

PENN HÁZA

BIRODALOM FÖTÉR

ÖREGSÜVÖLTŐ
TORONY

ATHEREUM

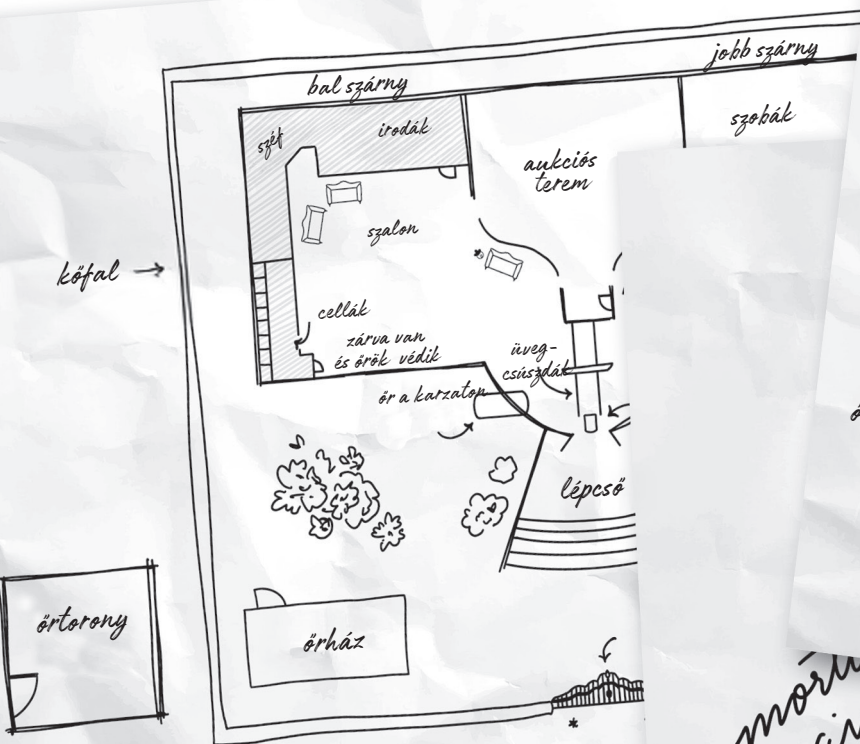
SZÓMÓRCE ÚT

HAMVASSÜVÖLT TÉR

KÁVÉHÁZ

ADMIRÁLIS FASOR

HAMVASSÜVÖLT

mórn
viro
docent

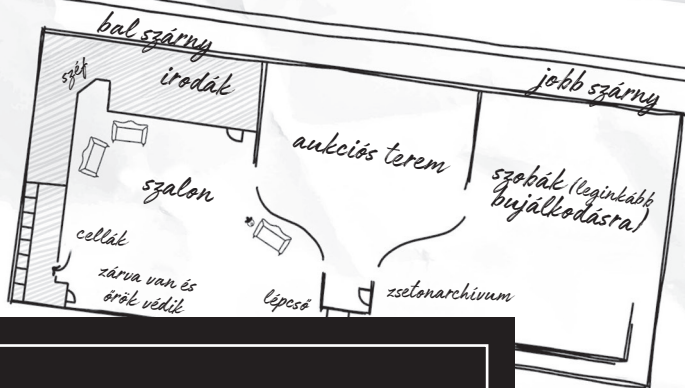
gy kell találnunk
ott az az átkozott
nem gondolta végig
és pont ezért nem
rád hivalóan ijesztő

Athereum
-zseton

beliül van
egy számsor

kőfal →

óra-
torony

ELSŐ FELVONÁS

A BOSSZÚ SOSEM ALSZIK

kert

Athereum-lista

- Edward Prior
- Sanjay Bhatt
- Oliver Tan
- Daisy Vincent
- Clayton Lambard
- Ronnie Humphries
- Grace Faulk

Archie nem hagyta,
hogy rózsákat is
rajzoljak rá

ARTHIE

Hamvassüvölt utcái éjjel vámpírfogakat növesztettek. Amikor felbukkant a hold, és elsötétültek a boltok kirakatai, előmerészkedtek azok, akik vére szomjaztak. Ám Arthie Casimirt mindez hidegen hagyta. A zimankó, a sötétség, a vámpírok.

Az üzlet sosem állt meg.

Rég elmúlt éjfél, az öntödék aludtak. A kora estét bevilágító szikrák halványan parázslottak a lehülő széndarabokon, a munkások koszos kötényüket félrehajították, és hazatántorogtak viskóikba. A kávéházak, a hentesek és a fogadóirodák szunynyadva várakoztak a hajnalra, a fővárost csupán a bűn meg a nyomor és a gazdagság peremén egyensúlyozó teaház tartotta életben.

Örvény – ez volt a hely neve.

Arthie büszkesége, tündöklő fapadlójával és a fortyogó kannát megtöltő friss tea aromájával, ami cserébe a bandája erszényét töltötte meg. A kuncsaftjai pöffeszkedését ellensúlyozta a számtalan titok, melyeket kifecsegték árvákból álló személyzete előtt, akik *egészen biztosan* nem értették a gazdagok kifinomult nyelvezetét.

Sokkal szívesebben lenne most ott, mint idekint, a késő őszi hidegben.

– Egyedül is mehetek. – Jin Arthie-hoz igazodva lelassította lépteit. Szögegyenes haja élesen hullott alá, akár egy kés, az esernyője éppoly elegáns és cicomátlan volt, mint ő maga. Nyúlánk

végtagjaival és széles vállával vonult végig a gázlámpákkal szegélyezett utcákon.

– Hogy aztán hajnalban visszajöjjenek, és itt találjalak titeket boldogan elcseverészve? – Arthie-nak nem volt szokása meglátogatni az adósságot felhalmozó vendégeket, ám ez az alak túl sok alkalmazottját elhajtotta már.

– A *nagy* Matteo Andonival? – Már az ötlet is nevetséges volt. – Ugyan már, Arthie.

Jin velejéig elbűvölő volt, az a fajta, akit maga a király is székkal kínált volna egyetlen mosolyáért cserébe. És ezt tudta is magáról, éppen ezért Arthie meg sem próbált ellenkezni vele. Egy csendesebb utcába értek – a takaros téglaházakkal szegélyezett Alamizsna közt szemernyi kosz sem csúfította.

Egy hintó robogott el az utca túloldalán strázsáló egyenruhások mellett, a lovak fújtatva ügettek a kocsis pálcája alatt. Ettenia fővárosa, Hamvassüvölt ritkán aludt, az utóbbi időben pedig az eltűnt vámpírok rejtélye tartotta ébren a várost. Nem mintha az embereket annyira érdekelte volna a vérszívók sorsa, de ha *azokkal* is képes elbánni az aljas ismeretlen, mi lesz a náluk is gyengébb embernépséggel?

Bármennyire riasztóak voltak is ezek az eltűnések, Arthie-t sokkal jobban aggasztotta a Kos katonái, az Agancsos Gárda létszámának látványos növekedése. Mindenhol ott voltak, és figyeltek. Igazságtalannak tartotta, hogy a kosmaszkit viselő uralkodó ennyit láthatott, miközben Ettenia lakosai még az országukat irányító fejedelem arcát sem ismerhették.

Arthie a mellénye zsebébe gyűrt egy papírfecnit, és megállt egy tiszteletet parancsoló, fekete kerítés előtt.

– Megjöttünk. Alamizsna köz 337.

Jin elfütyentette magát a szépen nyírt gyepen túl magasodó palota láttán.

– Ezt nevezem én vagyonnak!

A birtok határozottan feltűnő volt díszes ablakaival és lángvörös bejárati ajtajával. Tipikus. Az utca férfjai Matteo nevét áldották, az asszonyok a lepedőjükbe suttogták a nevét..., bár ő maga ritkán csatlakozott hozzájuk.

– Én meg ezt nevezem túlzásnak. Légy éber! – Arthie-t cseppet sem érdekelt, hogy Matteo Andoni a nemzet kedvelt festőművésze volt. Ha nem tud fizetni, ne igyon.

Beléptek a kapun, és felmasíroztak a széles lépcsőfokokon. Arthie megzörgette a vaskopogtatót, míg Jin maga mellé lógatta fekete esernyőjét, és a tornác korlátjának támaszkodva várakozott.

Az ajtó feltárult, felfedve egy sovány, kopaszodó férfit; ami haj valaha a fején foglalt helyet, az most vaskos bajuszként pöndörödött az ajka fölött.

– Igen?

Arthie a nadrágzsebébe dugta a kezét, pisztolya megcsillant az utcalámpák fényében. Nem akarta elsütni, de egyedi darab volt, és az vérbiztos, hogy nem fogja rejtegetni.

– Látogatóba jöttünk.

– És csak most érünk rá – tette hozzá Jin vigyorogva.

A komornyik tekintete először Arthie halványlila loboncára és barna, ceylani bőrére tévedt, aztán Jin vágott szemére. Majd ismét a lány rövidre nyírt hajára, nyitott zakója hajtókájára, majd a mellényzsebében lapuló óra láncára.

Nézelődj csak, te mihaszna! Nem találhat bennük semmi kivetnivalót. Lehet, hogy a bandája Hamvassüvölt legnyomorúságosabb részéről származott, de státuszbeli hiányosságait méltósággal pótolta.

– Fegyvert? – kérdezte a lakáj kinyújtott kézzel.

– Nem, köszönöm. – Arthie elmosolyodott. – Van sajátom.

– De egy csésze forró tea jólesne – kotyogta Jin. – Elég hideg van idekint, nem szeretnék sokáig időzni.

A lakáj arcára bosszús kifejezés költözött. Jin koppantott párat az ernyőjével, s azzal a lendülettel beinvitálta magát. Széles alakja kitöltötte a szűk előszobát.

– Igazán lekötelez, jó uram. Gyere csak, Arthie!

A lány megemelte a kalapját, majd követte a fiút a kárpított falakkal és árnyékos polcokkal teli fogadószobába; az alacsony lámpák fényében a dohányzóasztal pont olyan bíborvörösén ragyogott, mint a szőnyeg.

– Hisz... – A komornyik felparikázva követte őket. – Ide nem...

– Semmi baj, Ivor – szólalt meg ekkor egy bársonyos hang.

Gyufa szisszent, és a fénycsóva egy férfirra vetült, aki a díványon heverészett, fél karját a háttámlára vetve. Az inge kibomlott, az ujjá feltűrve, a gallérja nyitva, a kilazult zsinórok a köldökéig értek, keretbe foglalva a felsejlő krémszínű foltot. Az ing fodrai olyanok voltak, mintha szirmok csókolnák a bőrét. Több bőrt láttatott, mint amit Arthie a felső tízezer tagjaitól megszokott.

Jin látványosan beleköhintett az öklébe.

– *Bámulsz.*

Nem is bámulta.

– Matteo Andoni – szólt inkább a lány, fittyet hányva a testvére.

A férfi a szomszédos Velance királyságának népére jellemző finom, arisztokratikus vonásokkal bírt, ami őt is bevándorlóná tette, csakhogy annak minden nehézsége nélkül.

– Arthie Casimir – duruzsolta lassan. Ónix- és sárgaréz gyűrűk csillogtak az ujján. Sötét haja hosszú volt, egy gondosan elrendezett kuszaság. – Ivorral fogadást kötöttünk. Húsz duvint

tett arra, hogy már hamarabb meglátogattok. A Casimir-banda hány tagját volt már szerencsénk fogadni, Ivor? Hármat?

– Hatot, nagyuram.

Matteo legyintett.

– Sosem rajongtam a számokért. – Ha a művészetekben való jártassága nem lett volna nyilvánvaló az ujjain éktelenkedő festékfoltokból és az őt megelőző hírnevéből, hát egyértelművé vált abból, ahogy mindent megfigyelt. Mohóság áradt a tekintetéből, mintha attól félne, hogy egyetlen pislogással lemaradhat valamiről. – Mondanom sem kell, Ivor veszített. – A mosolya gödröcskét vajt a férfi orcájába, és Arthie-t dühítette, hogy egyáltalán feltűnt neki.

– És most felhasználhatod a nyerevényedet, hogy rendezd a tartozásodat – szólt közbe Jin.

Arthie bólintott.

– Kettőszáznegyven duvin lesz.

– Szép summa. – Matteo elhallgatott, a rövid csend elárulta, hogy eljött az igazság pillanata. – Tudod, régóta tűnődöm azon, vajon a teaházad vendégei megérzik-e a vér ízét azokban a csészékben...

Erről van szó.

Amióta Arthie kiderítette, melyik törzsvendége távozott rendszeresen fizetés nélkül, tudta, hogy valami nem stimmel. Elvégre Matteo nem volt pénzsűkében. Nem, csapdát állított neki, ő pedig egyenesen belesétált, csakhogy nem érkezett üres kézzel.

– Nem mintha sok teát fogyasztanál nálunk. – Állta a férfi tekintetét, ezzel is nyomatékosítva a mondandóját.

– Ugyan, ugyan – motyogta Andoni még áthatóbb, még komorabb pillantással fürkészve őt. – Csupán találkozni szerettem volna veled.

– Nézzenek oda, minden férfit az ujjad köré csavarsz! – vi-gyorgott Jin, aztán csettintett Matteónak, és kinyújtotta a te-nyerét. – A pénzünket, ha kérhetném.

Vendéglátójuk előrehajolt, mire a fiú jó erősen megmarkol-ta az esernyőjét, de a férfi csak egy tárcát vett fel az asztról. Szóval, előre odatette a pénzt.

Andoni Jin felé hajította a bankókat, és összehúzta a sze-möldökét, látva, hogy a fiú azonnal zsebre is vágja azokat.

– Nem akarsz megszámolni?

Arthie felelt helyette:

– Nem, és ha még egyszer ide kell jönnünk, azt megbánod. Nem vagy olyan elérhetetlen, mint hiszed.

Matteo hátradólt. Szeme smaragdja besötétedett, akár egy éjszakai erdő.

– Mindannyiunknak megvannak a kis titkaink, különben nem lenne mivel kereskedni. Nem igaz, kedvesem?

Az asztali lámpa felvillant, fénye visszatükrözött a férfi mögött sorakozó üvegvitrineken.

Minden arisztokratának megvoltak a maga sötét titkai, a viszonyoktól kezdve, zsarolásokon át a becstelen ügyletekig; ezek alkották a létrát, melyre felkapaszkodva oly magasra jutot-tak a város előkelőségei. Ebből a szempontból Matteo Andoni majdnem elérhetetlennek bizonyult. De csak majdnem.

– Te jobban tudod mindannyiunknál. Postaládákba tévedt cetlik, szemérmes kisasszonyok fülébe elszuttogott talányok. Zűrzavarkeltés – somolygott vendéglátójuk.

– Bosszú – javította ki Arthie. – Nem érdekel a zűrzavar.

– Az csak hab a tortán. És egyáltalán nem rejtegette a céljait.

A férfi megvonta a vállát.

– Megfogalmazás kérdése.

Arthie magában fortyogott, és Matteo ezt engedélynek vette, hogy folytassa.

– És te jobb vagy? A vámpírok könnyedén találnak maguknak áldozatokat az utcán, különösen mivel semmi sem fogható a harapás euforikus érzéséhez. Hasznot húztál abból, ami szabadon elérhető. Tolvajlás a javából.

– Inkább újítás – javította ki ismét Arthie duzzogva. Az Örvény és a pisztolya előtt egy senki volt. Csak egy árva utcagyerek, aki zsebtolvajlásból élt, dadogós és ügyetlen, szeme kerek, akár a hold, és éhes, akár a farkas. – Vagy tán bűn, ha rólam van szó, de becsülendő teljesítmény, ha a hatalmon lévők teszik? Mint az a nyomorult kereskedelmi társaság, amelyik kiszipolyozza a keleti területeket?

Matteo nagyot pislogott.

– Ugye tudod, hogy bókolni próbáltam?

Arthie a férfi szavaira fittyet hányva az ajtó felé fordult.

– Jobb lesz, ha az eszedbe vésed: bizonyos titkok többet érnek másoknál.

Vendéglátójuk egyetértőleg hümmögött.

– Te már csak tudod. A lány, aki kihúzta a pisztolyt a kőből.

Arthie meg se rezzent. Hamvassüvölt teljes népe hallott Calibore-ról, a hátultöltős pisztolyról, amit csak ő volt képes kiszabadítani. Zsebében duvinokkal és törékeny lelki békével már épp indulni készült, de Matteo folytatta.

– Arthie, a lány, aki egy vérrel teli csónakban érkezett Etteniába.

Arthie hirtelen megkövült, és sarkon fordult.

A férfi talpra pattant, és az az átkozott gödröcske megint ott virított a fején. De nem az önelégültségtől. Nem, valami aggasztó suhant át az arcán, mintha megértené, hogy a lány min ment keresztül. Mintha az ő oldalán állna.

Ezt nem hagyhatta. Közelebb lépett. Elég közel ahhoz, hogy felbőszítse Ivort, ám Jin halk ciccentéssel visszatartotta az ugrani készülő komornyikot.

– Gyakran eltöprengtem, miért nem látogatod soha az Örvényt, miután leszáll az éj. – Arthie igyekezett elterelni magáról a beszélgetést. Vendéglátójuk tudtára akarta adni, hogy már régóta figyelte őt. – Mindketten tudjuk, hogy nem szereted a teát.

Igaz, Matteo Andoni érinthetetlen volt, egyetlen nyilvánvaló titkot leszámítva.

Jin felszisszent.

– Mert... vámpír vagy. – A férfi nem szólt semmit. Fiatal volt, túl fiatal ahhoz, hogy munkássága ilyen széles körben elterjedjen anélkül, hogy halhatatlanság állna mögötte.

– Mire sikeresek lehetnének, a legtöbb művész már rég a sírban rothad. Erre itt vagy te, alig töltötted be a húszat, de máris jól cseng a neved. Gondolj csak bele, mit szólna Hamvassüvölt népe – tűnődött Arthie –, ha tudnák, hogy szeretett festőjük élőhalott. Ártana az üzletnek, az már biztos. A társadalom is kivetne magából.

– Mégsem fogod elmondani egy árva léleknek sem. – A vámpír nem tűnt riadtanak.

– Miért ne tenném? – Pedig a férfinak igaza volt. Arthie nem adta olcsón a portékáját. A titkokat érlelni kell, jól áll nekik az idő. Minél tovább érlelődnek, annál többet érnek.

– Mert nem bírsz ellenállni a fenyegetésben rejlő hatalomnak. Nekem ellenben... – Vendéglátójuk ujjai között egy Örvényből elcsent, vérral teli fecskendő csillogott. – Csupán el kellene hintenem, miféle tiltott üzelmeket folytatsz, és ígérem, az utca végén strázsáló őr boldogan rontana be a teaházadba.

Mókás, milyen gyorsan képesek intézkedni, amikor a legkevésbé akarja az ember.

Holmi fecskendőnél többre lenne szükség, hogy megbuktassák, de Arthie mindig is óvatos volt.

– Jin – szólalt meg a lány.

A fiú felismerte a hangja lejtését, és nagyot sóhajtott.

– Ahogy kívánod, kishúgom. – Egyetlen mozdulattal a másik kezébe vette az esernyőt, és előkapta a revolverét, amit a lány unszolására hozott magával.

Matteo szeme elkerekedett. Arthie élvezte, ha a férfiak kissé rettegtek tőle.

– Talán mégis tárgyalhatunk...

Jin meghúzta a ravaszt.

A lövés hangja visszhangzott a szobában. Matteo meglepődve felkiáltott, és a padlóra zuhant, Arthie pedig megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a füle csengésétől.

A vámpír rázkódni kezdett. A lány grimaszolva figyelte, ahogy a férfi a hátára gördülve hahotázik, még az üvegvitrinek is beleremegtek a háta mögött. Sűrű vér szivárgott a sebből – a karmazsinnál is sötétebb –, elütött a férfi fakó, falfehér bőrétől. Halott bőr. Halott vér.

– Szerettem ezt az inget. – A lakáj felordított kínjában. – Ó, sose félj, öregfiú! – Matteo grimaszolt, és két karcsú ujjával óvatosan kihúzta a bronzlövedéket. A bőrén ütött lyuk körül gyászos árnyalatú zúzódás éktelenkedett. Arthie már majdnem megsajnálta, ám a férfi felnézett, és lassan, hiún rákacsintott. – Minden jó románc egy szívbe fúródott golyóval kezdődik.

Arthie-nak nem tetszett, ahogy a szavak egyenesen az ereibe hatoltak. Felkapta a fecskendőt.

– Legközelebb teszek róla, hogy halott is maradj.

– Megvetem az erőszakot! – kiáltotta utána a vérszívó.

Arthie és Jin kirobbantak az ajtón, egyenesen az éjszakába. Mielőtt a lány egyáltalán átnézett volna az utca túloldalára, tudta, hogy már nem állnak ott az egyenruhások. Nem azért, mert Matteo Andoni bármiféle befolyással bírt volna felettük, hanem mert még a sötétben is felismerte a fiatal rikkancs szapora lépteit, ahogy az Alamizsna köz 337. felé közeledett.

Chester kifulladásra és levegő után kapkodva bukkant elő az árnyékból, és belekapaszkodott a ház előtt futó kerítésbe. Szőke üstöke ragyogott a holdfényben.

– Az Agancsosok az Örvénybe tartanak. Rajtaütés lesz!